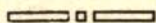

Минало се врѣме, старецътъ отишелъ да види най-малката си дъщеря, оженена за черенъ Гарванъ. И тѣ го срѣщнали весели и щастливи, гостили го сладко, а прѣзъ нощъта Гарванътъ го поставилъ да спи на едно клонче, като го крепилъ съ крилетѣ си. По-сладко дѣдото никогашъ не билъ спалъ.

Върналъ се той въ кѣщи и разправилъ на бабата си, какъ сладко се спи на клонче.

— И азъ така искамъ да спя, казала капризната баба.

Прѣзъ нощъта тя се качила на едно орѣхово клонче въ градината да спи, а дѣдото седналъ до нея да я крѣпи. Крѣпилъ я, тя спала, най-подиръ се уморилъ, сънъ му склочилъ очитѣ, дрѣмка сладка го хванала, той отпусналъ бабата и тя паднала та се прибила.

Лѣстовички.

(Стихотворение въ проза).

Подъ стрѣхата на моя прозорецъ има ластовичино гнѣздо.

Тамъ живѣятъ двѣ ластовички, мои любезни съсѣди, съ които никога не се караме.

Тѣ свободно влизаха црѣзъ прозореца въ стаята ми, обикаляха бързо, кацваха на долапа съ книги, изчуруликваха нѣщо весело, или тѣжно, споредъ врѣмето, и си отиваха. Любезни гостенки!

Но днитѣ станаха студени, и азъ затворихъ прозорцитѣ си.

Вчера моитѣ мили съсѣди се удариха два пѣти въ стѣклата, кацнаха отвънъ на прозореца и почнаха да ми разправятъ нѣщо бързо, бързо, отъ което нищо не разбрахъ. Тѣ не изглеждаха много весели. Азъ бѣхъ занятъ и не имъ отворихъ.

Днесъ цѣлъ день ги нѣма. Тѣ навѣрно си сж отишли. Вчера тѣ сж искали да си взематъ сбогомъ отъ мене.

Колко ми е жално, че не имъ отворихъ!

Такива добри съсѣди бѣхме.